

75 anys del bombardeig

Granollers commemora durant aquests dies –i ho farà especialment aquest divendres, dia 31 de maig– el bombardeig de la ciutat el 31 de maig de 1938 en plena Guerra Civil, un fet que recorda, després de 75 anys, els 224 morts i centenars de ferits que va produir aquella massacre. Durant tot aquests mes de maig s'han organitzat un seguit d'actes socials i culturals per tal de commemorar, des del sentiment de la pau, aquella tragèdia que marcà la història de la ciutat i que ha esdevingut un fet terrible humanament parlant.

DESPRÉS DE 75 ANYS d'aquella data, molts vallesans i granollerins en particular, recorden com el 31 de maig de 1938 a les 9,05 hores del matí, cinc avions (Savoia S-79) de les tropes feixistes italianes al servei del general Franco, van aparèixer al cel granollerí per sembrar de morts i ferits els carrers i places de la ciutat un dimarts en el qual la gent, lluny del front de guerra, es disposava a viure un dia més en un marc de mancances i preocupacions degut a una Guerra Civil fratricida que es vivia a tots els nivells, amb molts vallesans al front.

MOLTES DE LES VÍCTIMES feien cua a les parades de la plaça de la Porxada per adquirir els pocs aliments que hi havia, d'altres passejaven per la ciutat tranquil·lament, els nens anaven a l'escola... En un minut, els centenars de quilos de bombes que van caure van deixar un panorama tràgic i desolador, marcant per sempre més la ciutat. 75 anys després i especialment durant els anys de la democràcia, les institucions –amb l'Ajuntament al capdavant– han volgut retre l'homenatge que es mereixien aquelles víctimes innocents. Encara amb unes qüestions per aclarir (les causes del perquè del bombardeig sobre una població lluny del front de guerra, el paper de l'aviació italiana...), el bombardeig de Granollers i d'altres que van patir altres municipis vallesans és recordat des de la simbologia de la pau, un valor preuat pel qual hem de treballar tots plegats.

AQUEST 31 DE MAIG DE 2013, el cementiri municipal –on van ser traslladats la major part dels morts que provocà el bombardeig– tornarà un any més a aplegar els representants de la vida política i social de la ciutat que recordaran aquells fets i a totes les víctimes amb el sentiment unànime d'apostar clarament per la pau i amb el convenciment que fets com aquells no s'han de repetir mai més.

Preocupació laboral

No hi ha setmana –i portem uns quants mesos així– en el qual les notícies negatives relacionades amb el món laboral apareixin en aquesta finestra per a informar de situacions preocupants que afecten el sector empresarial en el seu conjunt.

EN AQUESTA OCASIÓ una potent empresa amb fàbrica a Martorelles, Laboratoris Esteve, ha anunciat que presentarà un ERO per reduir un 15% de l'àrea farmacèutica i acomiadar fins a 225 persones per ajustar la seva estructura degut a la caiguda d'ingressos i la corresponent baixada de vendes. Una preocupació més per a uns quants treballadors més que es veuran abocats a una situació difícil i complicada en passar a formar part de les llistes d'atur.

L'E.C. GRANOLLERS SE LA JUGA DIUMENGE

El final de temporada arriba i molts clubs esportius de la comarca se la juguen o ja se l'han jugada a una carta. La ruleta russa de si la pilota entra o no –aquí rau la raó que delimita en molts casos l'èxit del fracàs– torna a fer acte d'aparició en molts casos i els nervis són a flor de pel. Aquesta és la situació que viuen des de fa unes setmanes els aficionats de l'E.C. Granollers, un club que se les prometia molt felices fa uns mesos en presentar els actes del Centenari, un esdeveniment esportiu i social que posa de relleu el gran recorregut històric que ha tingut aquest club local que presideix **Xavier Abolafo**.

Aquest diumenge, a les 12 del migdia al camp del carrer de Girona, l'E.C. Granollers es juga la permanència o no en una categoria, Primera Catalana, que dona molt joc i que, com s'ha vist, seria la més adequada per a ells tenint en compte els temps que corren. Des del Club fan una crida a l'afició –poca segons es pot comprovar si tenim en compte l'assistència al camp– perquè participi activament amb la seva presència aquest diumenge al partit que enfrontarà l'equip de casa amb el San Cristóbal. Les estadístiques diuen que l'E.C. Granollers se salvaria amb un empat, un resultat que beneficiaria ambdós equips, que se la juguen tot a un partit. Serà un encontre a seguir amb atenció: Podran tots dos equips apostar per un empat? I haurà d'altres variants? Per història, pel Centenari, per Granollers... l'E.C. Granollers hauria de seguir viu a la categoria de la Primera Catalana. La resposta (l'entrada és gratuïta) aquest diumenge al camp de futbol del carrer de Girona. Altres clubs de la ciutat (Fraikin BM Granollers (excel·lent temporada), C.B. Granollers (comprensible la seva decisió), se l'han jugada ja. Ara (diumenge), serà el moment de l'E.C. Granollers.

CARTA A DON MARIANO (13)

Lánguida resurrección

Excelentísimo señor Presidente del Gobierno: Don Mariano, la resurrección de Don José María Aznar López, que ha evolucionado desde aquel resabido "¡Váyase, señor González!" a su novísimo "¡No se quede, señor Rajoy!", es un episodio sintomático del estado de su gobierno. La lánguida resignación que usted predica, como muy bien –por cierto– señala el excelentísimo señor Aznar, porque es verdad que usted la predica, contrasta según aquel con la ola de esperanza que él mismo enarbolaría. Lo de Esperanza da mucho juego por el doble sentido de ese nombre, ahora propio, ahora común. La oposición a su gobierno ha resonado más fuerte desde el propio PP (hay que recordar que no es la primera vez) y ha sido más feroz, muy educada pero feroz, en boca del nuevo salvapatrias que ya no debe hablar catalán ni en la intimidad, por si acaso, y porque la alcaldesa de Madrid no captaría los matices de su verbo afilado, cosa que no se podrían permitir.

Con todo, resulta que las insignias que más daño han inflingido a su idea vacua de buen gobierno, don Mariano, precisamente cuando la gente lo pasa peor que nunca, no han venido precisamente acuñadas desde las siglas diversificadas de las izquierdas, como cabría esperar, contra las siglas derechonas de su PP, ni han venido acuñadas, tampoco, desde las periferias rebeldes contra la rancia posición centralista de su partido. Las más dolorosas para usted las ha bordado ante una cámara de TV su principal afiliado, representando más y mejor a

Paco Galán Gordillo

la derecha que usted mismo y representando más y mejor al centralismo perenne que usted mismo. Él lo hizo en su día mejor que usted, esto de gobernar, le reprocha Aznar y lo va a hacer mejor que usted si regresa a la Moncloa, cosa que parece que le pirra, aunque lo pronuncie en conjugación condicional y en frase subordinada difícil de analizar sintácticamente e imposible declinar, sin margen de error, políticamente. Ni se le van a disparar, a un supuesto nuevo gobierno de Aznar, los malos indicadores socioeconómicos –¡faltaría más!– ni se le van a subir a la parra los catalanes, ni los vascos ni cualquier otro centrifuguita de la Nación, por descontado.

Lo mejor de todo es que usted ni se ha inmutado ante la afrenta del mejor de sus amigos. Y claro está que no puede hacerlo. Porque la lánguida postura de usted ante las cámaras también se construye con discursos vacíos de alto sentido de la responsabilidad, de supuesto control de la situación y de una autoestima tan grande o más que la de su padrino. Ha pasado siempre en las mejores familias: peleas por celos, revanchas por aparentes menudencias que esconden estallidos incontrolados por secretos intereses, por un "¡quítame ahí esos Bárcenas!". ¿Quién puede ser el mediador entre usted y Aznar que a todos les convenga? Ya se debe haber postulado más de uno. Convoquen un concurso de ideas: en España faltan nuevos chistes, que los de Jaimito ya están muy manidos.